Írta: Major Zoltán
2016. február 18. csütörtök, 10:57

Három éve a véletlennek köszönhetően jelentkezett egy válogatásra és csatlakozott a Bóbita Bábszínház társulatához. Eleinte nem gondolkodott ilyen elköteleződésen, de ma már otthon érzi magát. Úgy érzi, a csapat többi tagja befogadta, sokáig itt is szeretne maradni. Kalocsányi Gábor a Bóbita tagjainak adható egyik legnagyobb elismerésben, a Hang Gábor-Gábor díjban részesült. Lapunk a kezdetekről, a bábszínészetben rejlő lehetőségekről és a terveiről beszélgett a fiatal művésszel. (Fotó: Bóbita Bábszínház)

- Mit jelent számodra, hogy megkaptad ezt a díjat?

- Nagyon örülök neki. Azt érzem, hogy befogadtak, már tényleg ide tartozom. De ezt már az első év után éreztem.

- Ez most hányadik évadod a Bóbitánál?

- A harmadik évadom, és nagyjából 10-12 szerep után vagyok.

- Felidéznéd a kezdeteket? Hogyan kerültél a Bóbitához?

- Az nagyon izgalmas volt. Pont végeztem Budapesten a gimnáziumban, a Keleti István Művészeti Iskolában, a Kolibri Bábszínház stúdiósa voltam, és úgy éreztem, hogy nem akarok ezzel foglalkozni. Viszont hallottam, hogy van Pécsett egy meghallgatás – a *Hamupiő* c. előadásba válogattak herceget - és ismerőseim mondták, hogy jöjjek el és próbáljam meg. Összeállítottam gyorsan egy kis etűdöt. Levonatoztunk az osztálytársammal, bejöttünk a Bóbitába és azt néztem, hogy sok versenyző óriási bábokkal várakozik. Mondtam, hogy esélyünk sincs, nem tudom, minek jöttünk. Bementem, nagyon izgultam. Viszont annyira kedves volt mindenki, olyan volt, mintha vártak volna. A meghallgatás után még mindig nem gondoltam, hogy én leszek a nyerő, de egy-két hét után felhívtak, hogy engem választottak. Nem hittem el. Találkozásunkkor
Sramó Gábor
kérdezte tőlem, hogy mik a terveim, számolhatnak-e velem. Mondtam, hogy semmi tervem nincs, most végzek, azt hittem, valami egészen mást fogok csinálni, nem színházat.

- Mit tudtál előzetesen a Bóbitáról?

- Semmit. Egy osztálytársnőm, aki helyett végül **Vadon Judit** jött el a meghallgatásra (akivel Gábor azóta nagyon sokszor játszott együtt – a szerk.), mondta nekem, hogy fiút is fognak keresni, hercegszerepre. Azt hittem, hogy ez csak egy szerep. Ennyit tudtam az egészről. Semmi többet. Nem ismertem a Bóbitát, és nem voltam annyira otthon a bábszínházi dolgokról. Minden, amit tudok most a bábozásról, vagy a többi bábszínházról, ebben a három évben tanultam meg. Az első próbákon nagyon meg voltam ijedve.
Bartal Kiss Rita
rendezte a Hamupipőt, Babika (
Illés Ilona
– a szerk.) tologatott a színpadon, hogy hova álljak, kérte, hogy legyek határozottabb. Akkor még nagyon ijedt voltam, most meg már otthonosan mozgok.

- Amikor megkapsz egy szerepet, én úgy látom, hogy mindig magasabbra teszitek a lécet, mindig valami mást vár tőled a szerep.

- Annyira nem, pont azt éreztem, hogy hogy kicsit beleragadtam ebbe a herceg/fiatal hős kategóriába. A felnőtt előadásokat nem számolom ide, mert azokban kicsit más szerepkörök vannak. Várom, hogy az egyik előadásban például én legyek a kecske. Aki csak ott van, vicces és gonosz, aki megfúrja a dolgokat. A *Hüvelyk Matyiban*, a legújabb bemutatónkban például elég érdekes, hogy Matyi eléggé ilyen az elején. Van egy furcsa karaktere, ami szerintem izgalmassá teszi.

- Az ilyen karaktereket kifejezetten szereted?

- Minden karaktert szeretek, csak nyilván ki akarok próbálni olyat is, amit még nem csináltam. Itt úgy érzem, lesz lehetőségem mindenre, mert változnak a dolgok.

- Sramó Gábor azokkal a szavakkal adta át a Hang Gábor-díjat, hogy egy olyan ember kapja, aki nem régóta van itt, de reméli, hogy még hosszú ideig itt fog dolgozni. Ezt te hogyan gondolod, érzed?

- Első évben azt mondtam, hogy még maximum egy évet kibírok itt, aztán megyek valahova világot látni. Most pedig, a harmadik év után nagyon megszerettem a várost, a bábszínházat, ezeket az embereket és nem is tudom elképzelni, hogy máshol legyek. Ha egyszer bárhova is elmegyek, biztosan nem a bábszínház miatt, nem azért, mert máshol szeretnék dolgozni, hanem azért, mert valami teljesen mást akarok csinálni.

- Ebben az évadban még milyen szerepeid lesznek?

- Most mutattuk be a *Hüvelyk Matyit*, amelynek egyik szereposztásában a főszerepet játszom. Egy-két héten belül átveszünk egy csecsemő-előadást a Vaskakas Bábszínháztól, a *Cini-cini muzsikát*, jön **Kocsis Rozi**, és rendezi nekünk egy hét alatt, kicsit gyors lesz. Aztán következik a **Szélkötő Kalamona** és azt hiszem, idénre ennyi lesz. Illetve nyárra még egy meglepetéssel készülünk, de erről majd később.

- Illetve február 22-én az *Életkoncert*-en a Bóbita is közreműködik, ami szintén egy új vállalkozás.

- Az Apolló Kulturális Egyesület, pontosabban az Escargo Hajója az este főszereplői, mi ebben veszünk részt, közösen előadjuk azokat a dalokat, amikben közösen játsszunk, például *Az ablak*
című előadásból. Van egy kötelék köztünk, sok mindenben együtt dolgozunk. Ők is kipróbálják magukat egy új helyen. Mivel a Bóbitában lesz a koncert, ahol csinálnak egy remek estét, megkérdeztek minket, hogy nem szeretnénk-e fellépni velük. Mi természetesen szívesen vállaltuk ezt.

- Mit tudtál meg az elmúlt évek során a díj névadójáról, Hang Gáborról, a személyiségéről?

- Nem láttam sok régi előadást. Sramó Gábor szokott róla mesélni, ha olyan esténk van. Minden történet, ami róla szól, valami óriási poénnal zárul. Nagyon jó ember lehetett, a humor mellett rengeteg energiája volt. Úgy érzem, egy erős karakter volt a társulatban, aki mindenkit összefogott és egyben tartotta a csapatot. Sajnálom, hogy személyesen nem ismerhettem.

- Mi az, ami fontos neked a bábszínészetben, ami ezen a pályán és itt tart?

- A társulat az egyik oka. És hogy szabad az egész, nincsenek olyan kötöttségek, nem szeretem az irodai munkát vagy a hivatalos dolgokat. De gondolom a legtöbb művészember így van ezzel, ezért kerülnek be ilyen körökbe. A bábszínházban nagyon fontos a gyerekek véleménye. Azt hiszem, ők még olyanok, akiknek nincsenek előítéleteik. Ha szerintük rossz egy előadás, akkor nem fogják az ellenkezőjét állítani, hanem megmondják, hogy mi nem tetszett. Őszinték. Ha egy felnőtt előadást játszunk, ezerszer jobban izgulok. Nem azért, hogy mit fognak mondani, hanem hogy mik azok a dolgok, amiket gondolnak az előadásról, de nem mondják el. Ahogy a gyerekek megnyílnak, mi ugyanúgy tudunk feléjük. Nyilván a közeg is más. Egy nagyszínpadi és egy kamara-előadás között hatalmas a különbség. A kamarateremben sokkal közelebb vagyunk hozzájuk.

Milyen álmaidat szeretnéd még megvalósítani a Bóbitában?

- Szerintem a bábszínészetben annyi lehetőség van! Nagyon remélem, hogy egyszer majd például én is rendezhetek itt valamit. Nagyon kipróbálnám. Ha lehetőségem lesz rá, kitalálok egy két-három személyes darabot. Tudom, hogy itt kapok lehetőségeket. Ha kérek.